

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 07 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Anna Kwiecień-Motylewska

Protokolant: Tomasz Radkiewicz

Oskarżyciel: M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2018 roku, na rozprawie, sprawy:

1.P. K. (1) syna C. i W. z domu K. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

będąc prezesem zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą w O. przy ul. (...) od dnia 30.09.2013 r. do dnia 02.10.2013 r. w lokalu znajdującym się w Ł. przy ul. (...) urządził i prowadził gry na trzech automatach do gier losowych o nazwie G. (...), H. S. A. oraz H. S. A. bez numerów fabrycznych, bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540)

- to jest o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2.M. S. (1) córki W. i J. z domu M. urodzonej (...) w R.

oskarżonej o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) od dnia 30.09.2013 r. do dnia 02.10.2013 r. w lokalu znajdującym się w Ł. przy ul. (...) prowadziła gry na trzech automatach do gier losowych o nazwie G. (...), H. S. A. oraz H. S. A. bez numerów fabrycznych, stanowiących własność spółki z o.o. (...) z siedzibą w O. przy ul. (...) bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540)

- to jest o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

Orzeka:

1. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks i za to, z mocy art. 107§1 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

2. Oskarżoną M. S. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 107§1 kks i za to, z mocy art. 107§1 kks wymierza oskarżonej karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

3. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów sądowych: od oskarżonego P. K. (1) kwotę (...) (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych, od oskarżonej M. S. (1) kwotę (...) (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych;

Sygn. akt II K 46/18

UZASADNIENIE

M. S. (1) prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) w Ł. przy ul. (...). Pod wskazany adresem od września 2013 roku oskarżona prowadziła sklep monopolowy. W dniu 30 września 2013 r. oskarżona M. S. (1) zawarła z firmą (...) Spółka z o. o. z/s w O. reprezentowaną przez P. K. (1) umowę dzierżawy miejsca w lokalu mieszczącym się w Ł. przy ul. (...). Zgodnie z umową dzierżawca miał wykorzystywać przedmiot dzierżawy do zainstalowania i użytkowania urządzeń: H. (...) 1130, H. (...), M. C..

(dowód: k. 11, 111, 521 - wyjaśnienia M. S. (1), k. 113-114 – umowa dzierżawy plus aneks do umowy)

W dniu 2 października 2013 roku funkcjonariusze Urzędu Celnego II w Ł. przeprowadzili kontrolę wyżej wymienionego lokalu ustalając, iż znajdują się tam trzy automaty do gry: dwa o nazwie H. (...) (nieoznaczone numerami fabrycznymi) oraz (...) (nieoznaczony numerem fabrycznym). Wszystkie trzy automaty były wyłączone i udostępnione do gier. Na miejscu funkcjonariusz Urzędu Celnego II w Ł. – J. P. przeprowadził eksperyment procesowy polegający na odtworzeniu przebiegu gry w celu ustalenia, czy urządzenia te umożliwiają prowadzenie gry na automacie w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych. Kontrolujący ustalił, że przedmiotowe urządzenia to automaty do gry w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych. Wyniki eksperymentów odtworzenia gier na tych automatach zdecydowanie świadczą o ich losowym charakterze, ponieważ przebieg gry pozostaje poza sferą oddziaływania grającego i niezależny jest od jego zdolności psychomotorycznych takich jak spostrzegawczość, refleks, zręczność, a także nabytych umiejętności, doświadczenia i stopnia wytrenowania. Grający nie jest w stanie określić kolejności następujących po sobie symboli, ich ilości na poszczególnych bębnach, może jedynie bębny uruchomić, bez możliwości ich zatrzymywania w określonej konfiguracji. O komercyjnym charakterze gier świadczy fakt konieczności uiszczenia określonej kwoty pieniężnej w zamian za możliwość ich przeprowadzenia. Przedmiotowe automaty zostały zatrzymane do sprawy. Oskarżona M. S. (1) była obecna w trakcie kontroli.

(dowód: k. 1-7 – protokół kontroli, k. 8-10 – protokół zatrzymania rzeczy, k. 22v – zeznania J. P., k. 111, 521 – wyjaśnienia M. S. (1), k. 115 – rozwiązanie umowy)

W dzień po kontroli M. S. (1) i P. K. (1) rozwiązali umowę dzierżawy za porozumieniem stron.

(dowód: k. 111, 521 – wyjaśnienia M. S. (1), k. 115 – rozwiązanie umowy)

Wszystkie zatrzymane automaty, tj.: H. (...) 1130, H. (...), M. C. są urządzeniami elektromechanicznymi. Prowadzenie gier na tych automatach ma charakter losowy i komercyjny. Służą do celów komercyjnych – warunkiem uruchomienia automatów jest zakredytowanie ich przez grającego gotówką w wysokości zależnej od ilości punktów przeznaczonych na rozgrywanie udostępnionych gier losowych. Zajęte automaty umożliwiają rozgrywanie gier o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Uzyskiwane wyniki gry są nieprzewidywalne i niezależne od woli gracza, a tym samym gry prowadzone na tych automatach zawierają się w definicji gier na automacie, określonej w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)

(dowód: k. 84-96 - opinia)

Podobną umowę najmu lokalu M. S. (1) zawarła w sierpniu 2009 roku z firmą (...) Sp. z o. o. z/s w M., zajmującą się organizowaniem gier na automatach o niskich wygranych. Współpraca z firmą (...) zakończyła się kontrolą celną oraz zatrzymaniem automatów.

(dowód: k. 30 - umowa)

P. K. (1) ma obecnie 49 lat. Jest kawalerem. Posiada na utrzymaniu dwóch synów – ma orzeczony obowiązek alimentacyjny względem nich w wysokości 1700 złotych miesięcznie. Posiada wykształcenie średnie, bez zawodu. Pełni funkcję prezesa zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z/s w O. z wynagrodzeniem rzędu 3.500 złotych brutto miesięcznie. Nie leczyl się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. P. K. (1) był uprzednio 3-krotnie karany za czyny z art. 107 § 1 kks.

(k. 520v – dane osobopoznawcze, k. 516 – dane o karalności)

M. S. (1) ma obecnie 54 lata. Jest mężatką. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu – technik ekonomista. Prowadzi z mężem własną działalność gospodarczą związaną z prowadzeniem sklepu, z czego osiąga dochód rzędu 3.000 złotych miesięcznie. Oskarżona nie leczyla się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie była uprzednio karana.

(k. 520v - dane osobopoznawcze, k. 514 – dane o niekaralności)

Zarówno P. K. (1) jak i M. S. (1) nie przyznali się do dokonania zarzuconych im czynów (tak w toku postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego).

W toku postępowania przygotowawczego P. K. (1) odmówił składania wyjaśnień (k. 106). W toku postępowania przed Sądem podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku poprzedniego rozpoznania sprawy. Wtedy też wyjaśnił, że w świetle opinii prawnych, czy wyroków sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, a także pozostałej dokumentacji jaką zgromadził wynika, iż będąc prezesem spółki nie wykonywał działalności nielegalnej. Jego zdaniem z opinii prawnych jakie uzyskała jego spółka wynika, że w przepisy obowiązujące w Polsce są niekonstytucyjne, że ustawa jest nienotyfikowana, są to przepisy techniczne i ustawa jest nieobowiązująca. Oskarżony wskazał również na orzeczenia sądów powszechnych, artykuły branżowe i stanowiska Związku Zawodowego (...) Służby Celnej RP oraz oficjalne pisma ambasadora policji przy Unii Europejskiej do ministra gospodarski, wicepremiera P. oraz pismo ministra gospodarski, które również jednoznacznie wskazywały, że przepisy, na które powołuje się urząd celny są blankietowe i podlegały obowiązkowi notyfikacji komisji europejskiej. Wyjaśnił, że podejmując działalność podjął kroki, żeby się upewnić, czy spółka może prowadzić taką działalność. Wyjaśnił, że z oskarżoną zawarł umowę o wydzierżawieniu powierzchni pod urządzenia. Przyznaje, że poinformował oskarżoną S., że będzie prowadził działalność zgodną z prawem. M. S. (1) miała dochód z tytułu dzierżawy, ale główny dochód osiągała ze swojej działalności. (k. 521v)

Oskarżona M. S. (1) nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. W postępowaniu przygotowawczym (k. 111-112) wyjaśniła, że nie miała żadnej styczności z automatami do gier. Wynajęła swój lokal przy ul. (...) firmie (...) Spółka z o. o. z/s w O. reprezentowanej przez P. K. (1). Lokal był pusty, gdyż ona nie prowadziła tam wówczas żadnej działalności, wcześniej był tam sklep monopolowy. W umowie dzierżawy było wskazane, że w lokalu będą stały automaty do gier. Wyjaśniła, że osobiście podpisała umowę. Do umowy był dołączony aneks określający kwotę za najem (1.300 złotych). Oskarżona wyjaśniła, że nie była obecna podczas wstawiania maszyn do lokalu. Po podpisaniu umowy dała klucze P. K. (1). Wyjaśniła, że automaty dostrzegła dopiero podczas kontroli w urzędzie celnego. Przechodziła akurat ulicą, dostrzegła celników, których poznała, gdyż miała z nimi do czynienia przy wcześniejszej kontroli, podczas wynajmowania lokalu firmie (...). Weszła więc do środka i była obecna podczas kontroli. Wyjaśniła, że nie pytała P. K. (1) o zezwolenie na prowadzenie działalności na maszynach do gier. Wyjaśniła, że w umowie jest wpisane, że wynajmuje miejsce w sklepie monopolowym, choć w rzeczywistości wynajęła cały lokal, gdyż sklep został wcześniej zlikwidowany. Również w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżona nie przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień. Jednocześnie potwierdziła wcześniejsze wyjaśnienia oraz dodała, iż wynajem lokalu P. K. (1) nie łączył się dla niej z żadnymi obowiązkami. Kiedy wcześniej wynajmowała lokal firmie (...), wówczas pilnowała porządku, sprzątała, zamiatała, wyrzucała śmieci. Przyznała, że nie dopytywała przedstawiciela firmy (...), czy ma zezwolenie na prowadzenie działalności, gdyż się na tym nie znała. Wynajęła lokal, żeby mieć dodatkowe pieniądze i na tym jej rola się skończyła. Nie zamykała i nie otwierała lokalu, nie prowadziła tam prac porządkowych, nie pilnowała urządzeń. Podpisała umowę z P. K. (1) i dalej nie interesowało jej co tam się

dzieje. Oskarżona przyznała, że współpraca z firmą (...) zakończyła się wejściem urzędników celnych, zatrzymaniem automatów. Przyznała, że nie pytała oskarżonego czy działalność, którą prowadzi miał zezwolenie. (k. 521)

Oceniając wyjaśnienia oskarżonej M. S. (1) Sąd dał wiarę wyjaśnieniom, które dotyczą podpisania z P. K. (1) umowy dzierżawy lokalu, jako że znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Są zgodne z wyjaśnieniami współoskarżonego, a ponadto znajdują potwierdzenie w dowodzie z dokumentu w postaci przedmiotowej umowy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej odnośnie tego, że w lokalu, w którym zatrzymano urządzenia do gry wcześniej prowadziła sklep monopolowy.

Z kolei wyjaśnienia oskarżonej w których podaje, że nie miała do czynienia z automatami, że nie wiedziała, że jest to zakazane prawem, gdyż w mieście było wiele miejsc z automatami do gry należy uznać za realizację przysługującego oskarżonej prawa do obrony i przyjętej linii obrony. Jak wskazuje materiał dowodowy oskarżona już wcześniej, przy okazji współpracy z firmą (...), miała do czynienia z kontrolą celną, wówczas automaty z jej lokalu zostały zatrzymane przez funkcjonariuszy dokonujących kontroli, co z całą pewnością powinno było wzbudzić u oskarżonej wątpliwości co do legalności procederu.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom, które dotyczą jego pracy w ramach firmy (...) Spółka z o. o. z/s w O.. Nie było podstaw, by odmówić wiary odnośnie faktu zasięgnięcia opinii kancelarii prawnych, gdyż takowe zostały załączone do akt sprawy w licznej ilości.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. K. (1), w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, bowiem powyższe pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd odmówił wiarygodności również wyjaśnieniom oskarżonego P. K. (1), w których wskazywał na brak prawidłowej notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych i tym tłumaczył konieczność uwolnienia go od odpowiedzialności karnoskarbowej. Dokonując oceny materiału dowodowego w zakresie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. K. (1) należało uznać, że jest to linia obrony przyjęta na potrzeby niniejszego postępowania. Zdaniem Sądu, oskarżony nie może się powoływać na działanie w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność jego działania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. P., będącego funkcjonariuszem Urzędu Celnego, który uczestniczył w kontroli przeprowadzanej w lokalu przy ul. (...) w Ł.. Świadek zeznał, że podczas kontroli w dniu 2 października 2013 roku w lokalu przy ul. (...) znajdowały się trzy automaty – włączone i udostępnione do użytkowania. Świadek dodatkowo przeprowadzał eksperyment, tj. prowadził grę na kontrolowanych automatach. Przeprowadzając eksperyment świadek uznał, że gry mają charakter losowy i komercyjny. W jego opinii wynik gry był niezależny od gracza, a żeby wykonać grę należało zasilić automat pieniędzmi. Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne, zgodne z dokonanyymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi, jako że korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym: protokołem kontroli oraz opinią biegłego.

Opinia R. R. (1) - biegłego z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier jest dla Sądu w pełni wiarygodna i Sąd oparł się na niej czyniąc ustalenia faktycznie w niniejszej sprawie. Ustalenia zawarte w opinii Sąd przyjął jako własne. Przedmiotowa opinia była wyczerpująca, odnosiła się do każdego z zajętych automatów, została wydana po przeprowadzeniu badań każdego z urządzeń. Opinia jest pełna, spójna, niebudząca wątpliwości. Biegły wyczerpująco umotywowował swoje twierdzenia. W opinii biegły wskazał, iż znajdujące się w lokalu oskarżonej w dacie kontroli automaty były automatami do gier, w których zainstalowano gry o charakterze losowym zawierające w sobie tym samym element losowości, a uzyskiwane wyniki gier są nieprzewidywalne i niezależne od woli gracza, spełniały więc przedmiotowe automaty kryteria gier na automatach w rozumieniu Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów z dokumentów, albowiem ich treść nie budziła żadnych wątpliwości i nie była też zasadniczo kwestionowana przez strony.

Brak jest również podstaw do kwestionowania pozostałych dowodów w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialności z art. 107 § 1 kks podlega - kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędnika lub prowadzi gry hazardowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych i elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Zgodnie z art. 3 powyższej ustawy - urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach i gier na automatach o niskich wygranych jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie o grach hazardowych

Zgodnie z wnioskami płynącymi z opinii biegłego R. R., które sąd przyjął za własne, wszystkie automaty ujawnione w lokalu przy ulicy (...), a należące do firmy (...) Spółka z o. o. z/s w O. reprezentowanej przez P. K. (1) te warunki wypełniały. Wynik gry zależał od przypadku, gdyż gracz dawał wyłącznie impuls uruchamiający grę i nie miał wpływu na wybór symboli na bębnach oraz ich ustawienie w momencie samoczynnego ich zatrzymania, jak również nie miał możliwości przewidzenia układu symboli w momencie tegoż zatrzymania się bębnów. Przedmiotowe gry były grami o wygrane pieniężne lub rzeczowe, zawierały element losowości. Rozgrywane gry miały charakter losowy i niezależny od umiejętności (zręczności) grającego, bądź jego zdolności psycho-motorycznych. Grający nie miał realnego wpływu na to w jakiej konfiguracji zatrzymują się i układają symbole skutkujące wygraną.

P. K. (1) stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, zaś M. S. (1) - czynu z art. 107 § 1 kks - polegających na naruszeniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Art. 6. ust. 1 Ustawy o grach hazardowych stanowi, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Zgodnie z art. 9 § 3 kks – za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Najważniejszą jednak kwestią w niniejszej sprawie jest ustalenie możliwości stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych.

Powołane przepisy ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 roku, w brzmieniu do 3 września 2015 roku, nie były notyfikowane Komisji Europejskiej.

Początkowo istniały rozbieżności co do interpretacji przepisów ustawy o grach hazardowych wobec braku ich notyfikacji.

W wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 roku wydanym w połączonych sprawach **C-213/11, C-214/11, C-217/11** stwierdzono, że „Artykuł 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie "przepisy techniczne" w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, iż

przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Dokonanie tego ustalenia należy do sądu krajowego”.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 19 lipca 2012 roku Trybunał zaznaczył, że „Należy na wstępie przypomnieć, że Trybunał orzekł już, iż przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn należy uznać za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 (wyrok z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C#65/05 Komisja przeciwko Grecji, Z. O. s. I#(...), pkt 61). W związku z powyższym przepis tego rodzaju jak art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry, należy uznać za „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34”. (punkt 24 i 25 uzasadnienia)

Podkreślić należy, że w powyższym wyroku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odniósł się wyłącznie do art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, ale nie odniósł się już do art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, albowiem nie było to przedmiotem pytania sądów krajowych. Powyższe powodowało liczne rozbieżności w orzecznictwie sądów polskich w zakresie skuteczności przepisów ustawy o grach hazardowych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2014 roku w sprawie **IV KK 183/13** przyjął, iż „Naruszenie wynikające z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. L. 363, s. 81) obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jeżeli w konkretnym postępowaniu sąd dochodzi do wniosku, że doszło do takiej wadliwości trybu ustawodawczego, może nie stosować tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesi prowadzone postępowanie, w którym miałyby one zostać zastosowane i skieruje stosowne pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Jednak do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia, brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540), w tym jej art. 6 ust 1 i art. 14 ust. 1.”

Sąd Najwyższy uznał dalej, że „Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do dokonywania wykładni lub stwierdzenia, że przepisy prawa wewnętrznego państwa członkowskiego nie obowiązują, nawet jeśli prawo to zostało ustanowione celem wykonania przez to państwo zobowiązań unijnych. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zajmuje się bowiem wykładnią prawa unijnego, a nie prawa krajowego. Z treści art. 267 traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej jasno wynika, że do kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy orzekanie w trybie prejudycjalnym o wykładni Traktatów oraz o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii. A zatem wykładnia prawa krajowego należy do stosujących to prawo organów krajowych, w tym przypadku do sądów powszechnych.”

Zupełnie odmienny pogląd został wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 roku w sprawie **II KK 55/14**, gdzie Sąd Najwyższy obszernie wypowiedział się co do kwestii charakteru przepisów ustawy o grach hazardowych, skutków braku ich notyfikacji, wyrażając odmienny pogląd od powyższego. Z całokształtu zaprezentowanego tam stanowiska, wyartykułować należy najistotniejsze dla sprawy ustalenia, a mianowicie:

- przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, którego naruszenie obwarowane jest sankcją karną przewidzianą w art. 107 kks – zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry – należy uznać za przepis techniczny w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE (odnośnie wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C-217/11);
- zgodnie z dyrektywą 98/34/WE obowiązkiem państw członkowskich jest notyfikowanie Komisji Europejskiej projektów aktów normatywnych zawierających przepisy techniczne;
- artykuł 14 ustawy o grach hazardowych – jako przepis techniczny nie został notyfikowany Komisji Europejskiej, a konsekwencją tego jest brak możliwości stosowania przez sądy nie tylko norm prawnych, które nie zostały notyfikowane, ale także tych zawartych w jednostkach redakcyjnych podlegających obowiązkowi notyfikacji;

- zasada pierwszeństwa prawa Unii (wyrażona m.in. w art. 91 ust. 3 Konstytucji RP) obliguje sądy krajowe do bezpośredniego stosowania prawa wspólnotowego i odstąpienia od stosowania sprzecznych z nim przepisów krajowych; innymi słowy, w realiach niniejszej sprawy, sądy mają obowiązek powstrzymania się od stosowania przepisów technicznych, które nie zostały notyfikowane Komisji Europejskiej, a więc i art. 14 ustawy o grach hazardowych, którego naruszenie skutkuje odpowiedzialnością karną z art. 107 § 1 kks;
- artykuł 107 § 1 kks ma charakter blankietowy, jego doprecyzowanie stanowi m.in. nienotyfikowany przepis techniczny z art. 14 w/w ustawy, a wobec tego nie można skutecznie postawić konkretnej osobie zarzutu popełnienia występku z art. 107 §1 kks.

Postanowieniem Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 14 października 2015 roku w sprawie **I KZP 10/15** podjęto decyzję odnośnie zawieszenia postępowania w sprawie pytania „Czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych - dalej "ustawy o grach hazardowych" (Dz.U. z 2015 r. poz. 612) w zakresie gier na automatach, ograniczające możliwość ich prowadzenia jedynie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna, są przepisami technicznymi w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), a jeżeli tak to, czy wobec faktu nienotyfikowania tych przepisów Komisji Europejskiej, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 KKS uprawnione są, w oparciu o art. 91 ust. 3 Konstytucji, do odmowy ich stosowania, jako niezgodnych z prawem unijnym?" - do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15.

Dopiero w wyroku z dnia 13 października 2016 roku w sprawie **C-303/15** Trybunał Sprawiedliwości przyjął, że „Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.”

W punkcie 31 uzasadnienia zapisano – „Należy zatem stwierdzić, że przepis taki jak art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi "przepisu technicznego" w rozumieniu dyrektywy 98/34.”. Z kolei w punkcie 33 zapisano, że „Z całości powyższych rozważań wynika, że na zadane pytanie trzeba udzielić odpowiedzi, iż art. 1 dyrektywy 98/34 należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego nie wchodzi w zakres pojęcia "przepisów technicznych" w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.”

W tym miejscu należy odwołać się do stanowiska wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 roku **I KZP 17/16**, zgodnie z którym „Kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.Urz. UE L z 1998 r. Nr 204, s. 37 ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 KKS przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy

mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 KKS, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.”

W świetle powyższych rozważań, stwierdzić należy, że zachowanie sprzeczne z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych może stanowić podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności karnoskarbowej za czyn z art. 107 § 1 kks. Zgodnie z jego brzmieniem (na daty zarzutów), działalność w zakresie gier na automatach mogła być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ten przepis nie miał, i także po zmianie treści obowiązującej od dnia 3 września 2015 r., nie ma charakteru technicznego, co wykazano w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 r., odwołując się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 października 2016 roku w sprawie C-303/15.

W ocenie Sądu cytowane powyżej orzeczenia na gruncie stosowania przepisów prawa krajowego ostatecznie rozwiły wątpliwości co do skuteczności przepisu art. 6 ust. 1 Ustawy o grach hazardowych, a także przepisu art. 14 ust. 1 tejże ustawy o grach hazardowych po notyfikowaniu Komisji Europejskiej projektu nowelizacji, która weszła w życie w dniu 3 września 2015 roku (ustawa z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych Dz. U. z 2015 roku, poz. 1201), czyli przepisów wypełniających blankietowy przepis art. 107 § 1 kks.

Nie ulega wątpliwości, że w innych sprawach oskarżonego P. K. (1), jak również w dostępnych mu opiniach prawnych wyrażano pogląd, że brak notyfikacji przepisów ustawy Komisji Europejskiej powoduje, że prowadzenie gier na automatach do gry poza kasynem gry nie może rodzić dla oskarżonego albo osób prowadzących podobną działalność negatywnych skutków prawnych, w tym nie może rodzić odpowiedzialności karnej skarbowej przewidzianej w art. 107 § 1 kks. W aktach sprawy znajdują się kopie licznych postanowień uchylających postanowienia o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy, postanowienia umarzające postępowanie w sprawach o czyny z art. 107 § 1 kks, wyroki uniewinniające (również w sprawach, gdzie oskarżonym był P. K. (1)) itd.

Niemniej jednak zapominać nie można, że orzecznictwo sądów powszechnych nie było jednolite. Sądy zajmowały bowiem i takie stanowisko, że wprowadzona w życie z dniem 1 stycznia 2010 roku ustawa o grach hazardowych nie narusza regulacji unijnych, zaś przepisy ustawy dotyczące prowadzenia gier na automatach nie mają charakteru przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, a tylko takie przepisy - w myśl art. 8 tej dyrektywy - wymagają notyfikacji Komisji.

W związku z powyższym oskarżony, gdyby tylko zachował staranność wymaganą od niego jako przedsiębiorcy, miał możliwość zorientowania się, że orzecznictwo sądowe w zakresie normy art. 14 ust. 1 - do dnia wydania wyroku w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C - 217/11, a nawet po tym dniu - nie było jednolite, podobnie jak orzecznictwo dotyczące normy art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. W ocenie Sądu fakt, że ustawa o grach hazardowych wzbudzała wątpliwości w związku z nieprawidłowościami związanymi z procesem ustawodawczym nie może prowadzić do zwolnienia oskarżonego z odpowiedzialności karnej. P. K. (1) jest osobą, która podkreślała w swoich wyjaśnieniach, że działalność gospodarczą prowadzi od dawna i to na szeroką skalę (w przeszłości również w krajach bałtyckich). Zdaniem Sądu P. K. (1) miał pełną świadomość tego, że polski system prawny zakazuje zachowań, które podejmował. Z jego wyjaśnień wynika, że miał wiedzę na temat przepisów ustawy o grach hazardowych oraz, że znał jej mankamenty związane z brakiem notyfikacji przepisów Komisji Europejskiej. Zdaniem Sądu P. K. (1) nie może skutecznie podnosić braku świadomości bezprawności swoich działań, czy skutecznie odwoływać się do konstrukcji błędu wyrażonej w art. 10 § 4 kks.

Zgodnie z art. 10 § 4 kks nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności. Z treści tego przepisy wynika niezbicie, że odpowiedzialność wyłącza jedynie błąd usprawiedliwiony.

Zdaniem Sądu, w przypadku oskarżonego K., już brak jednomyślności co do ocen prawnych wykluczał działanie w usprawiedliwionym błędzie. Zauważyć należy, że oskarżony P. K. (1) w sposób wybiórczy traktuje powyższą problematykę. Oskarżony P. K. (1) miał dostatecznie czytelne sygnały, które podważały przekonanie o legalności i niekaralności takiego zachowania, jak przypisane niniejszym wyrokiem. Fakt, iż oskarżony zasięgnął opinii kancelarii

prawnych nie uzasadnia przekonania, że działał w okolicznościach błędu w prawie. Oskarżony jako przedsiębiorca doskonale zdawał sobie sprawę z obowiązujących przepisów prawa, poszukiwał jednakże furtek, które pozwalałyby mu prowadzić działalność zakazaną prawem, choćby przez uzyskiwanie pozytywnych dla siebie opinii prawnych i powoływanie się na regulację wynikającą z treści art. 10 § 4 kks.

Odnosząc się do odpowiedzialności M. S. (1), również w przypadku oskarżonej Sąd uznał, iż wyczerpała ona swoim zachowaniem znamiona art. 107 § 1 kks i podlega odpowiedzialności karnej.

W tym miejscu wskazać należy, że przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks jest karalne w razie umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru, a więc popełnić je można wyłącznie w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym. Umyślność odznacza się istnieniem po stronie sprawcy zamiaru, czyli świadomości obiektywnych znamion czynu zabronionego oraz wolą ich realizacji. Sprawca musi więc mieć wyobrażenie celu oraz dążyć do jego osiągnięcia. Wynika stąd, że sprawca musi wiedzieć, że ciąży na nim szczególny obowiązek lub że czynność wymaga stosownego zezwolenia.

Czynność sprawcza została w art. 107 § 1 kks określona jako urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. W opisie czynu zabronionego określonego w art. 107 § 1 kks ustawodawca posłużył się znamionami „urządzenie” i „prowadzenie”. Znamiona te wywołują rozbieżności interpretacyjne. Przyjąć należy, że „urządzać” to więcej niż tylko „prowadzić”, gdyż „urządzenie” jest pojęciem obszerniejszym treściowo. Obejmuje całość podjętych działań, jak np. układanie systemu i zasad gry, określanie wygranych, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, innymi słowy, zorganizowanie gry, a nie tylko jej prowadzenie. Natomiast „prowadzenie gry” jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze. Jak się wydaje, określenie „prowadzi” zawarte w treści art. 107 § 1 kks oznacza właśnie bezpośrednio prowadzenie gry hazardowej. Urządzenie gry lub zakładu obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności. Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie, czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów poprzedza czasowo ich „prowadzenie”, to ostatnie bowiem dotyczy działalności już „urządzonej” (zob. Art. 107 KKS (...) 2018, wyd. 4/ (...) Kodeks karny skarbowy. Komentarz 2018, wyd. 4)

Urządzenie gier hazardowych to zatem ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej liczbie graczy, utrzymywanie automatów w stanie stałej aktywności, umożliwiającym ich sprawne funkcjonowanie, wypłacanie wygranych, obsługa urządzeń, zatrudnienie i odpowiednie przeszkolenie personelu, zapewnijące graczom możliwość uczestniczenia w grze.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że M. S. (1) podjęła współpracę z firmą (...) Spółka z o. o. z/s w O. reprezentowaną przez P. K. (1), wydierżawiając swój lokal położony w Ł. przy ul. (...) z przeznaczeniem na eksploatację automatów do gry, co bezpośrednio wynika z punktu 3 umowy dzierżawy z dnia 30 września 2013 roku. Ta współpraca oskarżonej M. S. (1) z firmą (...) oraz udostępnienie odpłatne lokalu stanowiły znaczący element w procedurze prowadzenia gier na automatach w lokalu należącym do oskarżonej.

Wskazać w tym miejscu należy, iż oboje oskarżeni decydując się na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej bądź na wydierżawieniu powierzchni lokalu (M. S.), bądź wykorzystywaniu wydierżawionej powierzchni na zainstalowanie i eksploatację przedmiotowych automatów (P. K.), byli zorientowani co do tego, iż prowadzenie gier na automatach podlega regulacji ustawowej. Oskarżony P. K. (1) był i jest prezesem zarządu spółki F. G. (...) zajmującej się urządzeniem gier na automatach, znał obowiązujące przepisy, opracowania z nimi związane i wykorzystując niejednoznaczność owych przepisów podejmował działania niezgodne z prawem. Z kolei oskarżona M. S. (1), również prowadzi działalność gospodarczą, zaś zawierając umowę dzierżawy powierzchni lokalu znała jej cel (określony w

umowie w § 3), a treść § 5 umowy nie pozostawia wątpliwości, że miała ona również świadomość odnośnie rodzaju prowadzonej w jej lokalu działalności. Mało tego zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że M. S. (1) już uprzednio wynajmowała przedmiotowy lokal firmie (...), która również trudniła się prowadzeniem gier na automatach, gdzie współpraca z firmą (...) zakończyła się konfiskatą automatów do gry. M. S. (1) winna więc mieć co najmniej wątpliwości do legalności tegoż przedsięwzięcia.

Powyższe rozważania wskazują, iż sprawstwo i wina obojga oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów są niewątpliwe. Ustalenia faktyczne istotne w sprawie Sąd poczynił na podstawie wskazanych powyżej dowodów, które są ze sobą spójne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą logiczną całość, przy czym brak jest racjonalnych przesłanek do podważenia ich wiarygodności.

Nie budzą żadnych wątpliwości okoliczności związane z ujawnieniem w dniu kontroli przedmiotowych automatów do gier, które wynikają kategorycznie z dowodów z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu. Kluczowe w sprawie jest niewątpliwie ustalenie, iż gry na tych automatach stanowią gry na automatach w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych. Dowody w postaci protokołu z oględzin rzeczy, protokołu kontroli oraz opinii biegłego nie pozostawiają wątpliwości, że gry przeprowadzane na zatrzymanych urządzeniach wypełniają znamiona gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Zatrzymane automaty umożliwiają rozgrywanie gier o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Uzyskiwane wyniki gry są nieprzewidywalne i niezależne od woli gracza, zatem zawierające element losowości. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności omawianych dowodów i poczynił na ich podstawie przedstawione istotne ustalenia.

Opisane w wyroku zachowania oskarżonych Sąd zakwalifikował jako:

- przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks – w przypadku P. K. (1),

- przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks – w przypadku M. S. (1), naruszające w przypadku obojga oskarżonych przepis z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. P. K. (1) (w sposób opisany w wyroku i powyżej w uzasadnieniu) urządził i prowadził gry hazardowe (gry na automatach) w imieniu spółki (...) Spółka z o. o. z/s w O., której był prezesem, natomiast M. S. (1) (w sposób opisany w wyroku i powyżej w uzasadnieniu) prowadziła gry hazardowe (gry na automatach) - oboje bez wymaganej koncesji na kasyno. Oskarżeni zawarli umowę dzierżawy, którą oboje podpisali - w zainstalowania i użytkowania przez Spółkę oskarżonego 3 urządzeń do gry (zgodnie z § 3 umowy dzierżawy). Oskarżona M. S. (1) z tytułu umowy miała otrzymywać czynsz dzierżawny od Dzierżawcy. P. K. (1) miał mieć udział w przychodach generowanych przez automaty. Nie ulega wątpliwości, że lokal przy ul. (...) w Ł., w których funkcjonariusze celnicy dokonywali czynności kontrolnych nie jest kasynem gier. Spółka, której automaty ujawniono we wskazanym powyżej lokalu, czyli spółka (...) Spółka z o. o. z/s w O. reprezentowana przez P. K. (1) jak i M. S. (1) prowadząca działalność pod nazwą P.H.U. (...) w Ł. przy ul. (...) nie posiadała koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych albo gier na automatach. W imieniu spółki (...) Spółka z o. o. z/s w O. umowę dzierżawy z M. S. (1) właścicielką lokalu, zawarł prezes zarządu spółki, tj. oskarżony P. K. (1).

Powyżej opisane zachowanie M. S. (1) i P. K. (1) wyczerpało znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks.

Sąd za współmierne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów uznał dla:

- P. K. (1) za czyn z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks – karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych, którą wymierzył na podstawie art. 107 § kks;
- M. S. (1) za czyn z art. 107 § 1 kks – karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych, którą wymierzył na podstawie art. 107 § kks.

Niewątpliwie w świetle art. 53 § 7 kks zachowanie oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów cechowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Wymierzone oskarżonym kary grzywny są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości ich czynów. Kary te uwzględniają tak sposób działania oskarżonych jak i rozmiar następstw ich czynów, a nadto właściwości i warunki osobiste oskarżonych. Przy wymiarze kar Sąd uwzględnił nadto cele kary tak w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Zróżnicowanie kar w stosunku do poszczególnych oskarżonych wynika z ich roli w procederze i korzyści jakie z niego uzyskiwali. To oskarżony P. K. (1) jest w sprawie inicjatorem i głównym sprawcą, bowiem to jego spółka w zasadniczej mierze zajmowała się przygotowaniem i wykonaniem przestępstwa, zaś M. S. (1) dzierżawiła lokal na ten cel. Różna jest także sytuacja materialna oskarżonych, co znalazło odzwierciedlenie w ustaleniu różnych wysokości stawek dziennych. Ponadto jako okoliczność łagodzącą w stosunku do oskarżonej M. S. Sąd wziął pod uwagę jej uprzednią niekaralność.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd zasądził od oskarżonego P. K. (1) kwotę (...) (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych, zaś od oskarżonej M. S. (1) kwotę (...) (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu przypadających na nich kosztów sądowych.